

РЕШЕНИЕ

№ 176

гр. Бургас , 07.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в публично заседание на седми юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Недялка П. Пенева
Членове:	Даниела Д. Михова
	Детелина К. Димова

при участието на секретаря Ваня Ст. Димитрова
като разгледа докладваното от Даниела Д. Михова Въззивно гражданско дело
№ 20212100500749 по описа за 2021 година

Производството е по чл.258 и сл.от ГПК и е образувано по въззивната жалба (вх. № 271117/26.03.2021 г. на РС Бургас) на К. А. Д. от ***, против решение № 260430 от 11.03.2021 г. по гр.д.7989/2020 г. по описа на Бургаски районен съд, с което е отхвърлен искът на въззивницата срещу Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“-МВР, БУЛСТАТ: 129010164, за признаване за незаконосъобразно и за отмяна на наложеното на въззивницата със заповед № 1983к-1664/16.11.2020 г. дисциплинарно наказание „забележка“, и с което решение въззивницата е осъдена да заплати на ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“-МВР, съдебно-деловодни разноски в размер на 100 лв. Твърди се, че обжалваното решение е нищожно, недопустимо, а по същество – и неправилно. На първо място се твърди, че съдът грубо е нарушил процесуалните правила и правото на защита на въззивницата, като е призовал същата чрез адв.Живко Бойчев, който не е бил упълномощен по делото, а не чрез единствено упълномощения от ищцата по делото адвокат – адв.Н.Славов, който освен всичко е посочен и като съдебен адрес за ищцата. Твърди се, че при това положение ищцата не е била редовно призована за делото, което е нарушило правото ѝ на защита. Според въззивницата, това е основание за обезсилване на обжалваното решение и за връщане на делото на първоинстанционния съд за разглеждането му от друг съдебен състав. На второ място се твърди, че обжалваното решение е нищожно, тъй като поради обстоятелството, че мотиви на

съда са изложени само досежно спазване на давностните срокове, но не и по съществото на спора, не може да се разбере волята на съда. Твърди се, че липсата на мотиви в съдебното решение е основание за неговата отмяна, тъй като прави невъзможно страната да се защити посредством обжалване на решението. Изложени са подробни съображения за основателност на предявения иск. Твърди се, че съдът не е обсъдил твърденията на ищцата за нарушаване на чл.189 КТ, съотв.за липсата на правилна преценка на тежестта на дисциплинарното нарушение и за неговите евентуални последици за работодателя. Липсата на такава преценка е довела до неправилен извод по отношение съответствието на извършеното нарушение с тежестта на наложеното наказание. Твърди се на следващо място, че съдът не е обсъдил твърденията на ищцата за нарушаване от страна на работодателя на принципа на добросъвестност по чл.8 от КТ, с което е допуснал поредно нарушение на процесуалните правила. Навеждат се доводи, че първоинстанционният съд, отново в нарушение на процесуалните правила, не е указал на ищцата, че тя носи тежестта за доказване на твърдяната от нея злоупотреба с право от страна на работодателя. По отношение на злоупотребата с право от страна на работодателя се твърди, че тя се изразява в това, че: работодателят е взел решение за налагане на дисциплинарно наказание на ищцата, преди да проведе дисциплинарната процедура; е налице опит за оказване на неправомерен натиск на ищцата, в случай, че продължи да търси правата си; отказан е полагащият се на ищцата отпуск по КТ за обучение; е налице тенденциозно отношение спрямо ищцата. Твърди се, че съдът не е обсъдил твърдението на ищцата за само формално спазване на дисциплинарната процедура от страна на работодателя. Поддържа се твърдението за изтекла давност по чл.194 КТ, както и за липсата на извършени от ищцата дисциплинарни нарушения. Твърди се, че в случая работодателят не е спазил задълженията си по чл.228а КТ за поддържане и повишаване на професионалната квалификация на работниците и служителите; не е осигурил на ищцата условия за работа, поради което тя не носи вина за неизпълнение на възложените ѝ задачи в пълен обем. На следващо място се твърди, че ищцата е наказана именно заради спазване от нея на установените от работодателя правила. Претендира се обезсилване на обжалваното решение поради нарушаване на процесуалните правила, довело до нарушаване правото на защита на ищцата, и връщане на делото на първоинстанционния съд за разглеждане от друг съдебен състав. Евентуално се претендира отмяна на обжалваното решение и постановяване на решение, с което искът се уважава изцяло. Претендират се разноси за двете инстанции. Не са заявени искания по доказателствата.

Въззиваемата Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ - МВР, е представила в законовия срок отговор на въззивната жалба, с който оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Оспорва се оплакването за нарушаване на процесуалните правила по отношение на призоваването на ищцата като се твърди, че тя е била призована чрез адв.Ж.Бойчев – посочен на първо място в исковата ѝ молба като неин пълномощник. Оспорва се твърдението във въззивната жалба за нищожност на обжалваното решение като се твърди, че в мотивите му последователно и непротиворечиво са разгледани всички

обстоятелства, подлежащи на обсъждане и преценка. Твърди се, че са неоснователни и недоказани оплакванията на въззивницата за несъразмерност на наложеното наказание спрямо извършеното нарушение с оглед доказването в рамките на образуваната проверка на пет отделни нарушения на трудовата дисциплина и налагане на най-лекото дисциплинарно наказание. Оспорват се твърденията на въззивницата за наличието на злоупотреба с право от страна на работодателя. С твърдения за правилност и обоснованост на обжалваното решение се претендира неговото потвърждаване. Претендират се разноси – присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Въззивната жалба е подадена от легитимирано лице, в законовия срок, против акт на съда, подлежащ на обжалване, поради което е допустима.

С оглед твърденията на страните и ангажираните от тях доказателства, съдът приема от фактическа и правна страна, следното:

Производството пред първоинстанционния съд е образувано по исковата молба на въззивницата К.Д. срещу въззиваемата ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ - МВР, за отмяна на наложеното на въззивницата със заповед № 1983к-1664/16.11.2020 г. на директора на ответната дирекция дисциплинарно наказание „забележка“. Твърди се, че издадената заповед за дисциплинарно наказание е незаконосъобразна, тъй като не е спазена процедурата по налагане на наказанието - не са поискани обяснения от ищцата по реда на чл.193 КТ, както и не е извършена преценката по чл.189 КТ на тежестта на нарушението, по-точно процедурата е спазена само формално. Твърди се, че в отправената до ищцата Покана, с която са й поискани обяснения, се съдържат изявления и намеци, осъществяващи натиск върху ищцата и съдържащи заплаха за уволнение, които действия на работодателя представляват злоупотреба с право, както и лично и тенденциозно отношение от прекия ръководител. Твърди се, че е налице изтекъл давност по чл.194 ГПК за налагане на дисциплинарното наказание, тъй като е изтекъл давностния срок от 2 месеца от откриването и 1 година от извършването за нарушението по т.2 от заповедта за наказание, което се твърди, че е извършено на 31.10.2019 г., изтекъл е давностният срок от 2 месеца от откриването за нарушението по т.3 от заповедта за наказание, което се твърди, че е извършено на 22.11.2019 г.; също, че е изтекъл е давностния срок от 2 месеца от откриването за нарушението по т.4 от заповедта за наказание, което се твърди, че е извършено на 15.06.2020 г.; изтекъл е давностния срок от 2 месеца от откриването за нарушението по т.5 от заповедта за наказание, което се твърди, че е извършено на 12.08.2020 г. На следващо място се твърди, че обжалваната заповед не отговаря на изискването на чл.195 КТ, тъй като в нея не са посочени нарушените законови текстове и текстовете на нарушените вътрешни актове, ако такива нарушения има, а са посочени единствено цифрови изразения. Сочи се още, че не е изяснено има ли настъпили неблагоприятни последици за работодателя и работещите за него и/или възникнала опасност от такива последици, като това е пропуск, който поставя съда в невъзможност да извърши преценка относно тежестта на твърдяното нарушение и дали наложеното наказание отговаря

на тежестта на извършеното или е несъразмерно. Твърди се, че устройствата за копиране на работодателя не са технически изправни и същите е следвало да бъдат извадени от употреба поради амортизацията им. Оспорва се, че е налице виновно неизпълнение на трудовите задължения - твърди се, че ищцата не е успяла да изпълни в срок част от поставените задачи, заради техния голям обем и стара, неработеща, често отказваща да копира и сканира техника, тъй като работодателят не изпълнил вменените му по закон задължения, в това число да осигури нормални условия на работа.

Предявеният иск е с правно основание чл.357, ал.1, вр.чл.195, вр.чл.188, т.1 КТ.

Ответната ГДПБЗН - МВР е оспорила иска с писмен отговор в срока по чл.131 ГПК. Излагат се твърдения, че е налице нарушение на трудовата дисциплина, изразяващо се в неизпълнение на задълженията по чл.126, т.4 и т. 7 от КТ. По-конкретно се твърди, че при извършена проверка от комисия, назначена със заповед на директора на ГДПБЗН-МВР на: 24.10.2019 г., 31.10.2019 г., 22.11.2019 г., 15.06.2020 г. и 12.08.2020 г., е установено, че ищцата е извършила нарушение на трудовата дисциплина, изразяващо се в отказ за извършване на копирно-размножителни дейности на: 24.10.2019 г., 31.10.2019 г., 22.11.2019 г., 15.06.2020 г. и 12.08.2020 г. Сочи се, че отказ за извършване на възложените й задачи се установява и от саморъчно нанесеното от ищцата изявление върху писмо № 431р-13547/07.08.2020 г.: „Отказвам да изпълня поставената резолюция поради некомпетентност! К.Д. 12.08.2020 г. 09:25 ч.". Оспорва се твърдението на ищцата, че обстоятелството, че „си върши работата повече от добре“ се установявало от многократното й награждаване, като в тази връзка се твърди, сочените от ищцата награди не са награди за лични индивидуални постижения, а суми изплащани в края на календарната година съгласно заповеди на министъра на вътрешните работи, касаещи целия състав на МВР и свързани с отчетната година. Излагат се твърдения, че след извършена проверка на 13.08.2020 г. на работното място на ищцата е констатирано, че същата не е изготвила необходимите копия, което е наложило гл.инспектор Николаев да възложи изпълнението на копирните дейности на други служители на Първа РСПБЗН - Бургас за да бъдат спазени сроковете по представяне на доказателства по текущите към онзи момент огромен брой дела за т.нар.„коэффициент за извънреден труд” пред РС-Бургас. Оспорва се възражението за изтекла давност по смисъла на чл.194 от КТ, като се сочи, че ищцата е ползвала общо 16 работни дни - отпуск за временна неработоспособност и 32 работни дни - платен годишен отпуск, поради което не е налице хипотеза на изтекъл/предстоящ да изтече законово регламентиран едногодишен давностен срок от датата на извършване на деянието 24.10.2019 г., до 24.10.2020 г.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е отхвърлил предявения иск като неоснователен и недоказан. Съдът е приел, че обжалваното дисциплинарно наказание е наложено при спазване на законовата процедура, по-конкретно – на чл.193 КТ, в срока по чл.194, ал.1 КТ, а извършването от ищцата на дисциплинарни нарушения, описани в процесната Заповед на директора на ответната ГДПБЗН-МВР, е доказано. Ищцата е осъдена да заплати на ответника съдебни разноски.

При извършената проверка по реда на чл.269 ГПК съдът констатира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

По отношение на валидността на решението съдът намира за неоснователно твърдението във въззивната жалба, че обжалваното решение е нищожно, тъй като поради обстоятелството, че мотиви на съда са изложени само досежно спазване на давностните срокове, но не и по съществото на спора, не може да се разбере волята на съда. Съгласно трайната съдебна практика, нищожно е съдебното решение, когато поради абсолютната неразбираемост на решението не може да се установи волята на съда, т.е. абсолютно неразбираема следва да е волята на съда, изразена в диспозитива на решението. В случая от диспозитива на обжалваното решение волята на съда е разбираема – отхвърляне на предявения иск. Доколкото оплакването на въззивника е за неразбираемост на волята на съда поради липсата на мотиви по отношение на извършването на дисциплинарното нарушение, следва да се посочи, че съгласно съдебната практика, липсата на мотиви не води до нищожност на съдебното решение. Липсата на мотиви съставлява нарушение на съдопроизводствено правило - чл.236, ал.2 ГПК. Когато неразбираемостта и противоречието в мотивите е резултат на формално-невалидни умозаклучения, които не могат да са логически следствия от дадени условия, противоречат на опита и/или научното познание, тогава е налице необоснованост на решението. В тези случаи – на допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила и на необоснованост, щом е ясно или установимо, какво е постановил съдът по искането, с което е сезиран, решението е неправилно, а не нищожно. В този смисъл е Решение № 27 от 22.04.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1321/2018 г., IV г. о., ГК, постановено по чл.290 ГПК.

Съдът намира за неоснователни твърденията на въззивницата, че обжалваното решение е недопустимо, тъй като с призоваването на ищцата чрез адв.Живко Бойчев, който не е бил упълномощен по делото, а не чрез единствено упълномощения от ищцата по делото адвокат – адв.Н.С., посочен и като съдебен адрес за ищцата, същата е била нередовно призована в първоинстанционното производство, което представлява грубо нарушение на процесуалните правила от страна на съда и нарушение на правото на защита на въззивницата. Според въззивницата, това е основание за обезсилване на обжалваното решение и за връщане на делото на първоинстанционния съд за разглеждането му от друг съдебен състав.

Действително, макар в исковата молба да е посочено, че тя се подава „от К. А. Д. ... чрез адв.Живко Бойчев... и адв.Николай Милославов Славов“ и е посочен съдебен адрес: „гр.Бургас, ул.Ген.Гурко № 18, ет.2 – чрез адв.Николай Славов“, пълномощно (л.7) и договор за правна защита (л.8) са представени само за адв.Николай Славов. Призовката до ищцата за съдебното заседание на 02.03.2021 г. е изпратена на посочения съдебен адрес - гр.Бургас, ул.Ген.Гурко № 18, ет.2, но е адресирана до адв.Ж.Бойчев, който я е получил, без да отрази, че се задължава да я предаде на адв.С.. В откритото съдебно заседание на 02.03.2021 г., не са се явили нито ищцата Д., нито упълномощения от нея адв.Н.Славов.

Съдът е приел, че ищцата е редовно призована и е дал ход на делото. Приел е представените до момента от страните – с исковата молба и с отговора на исковата молба писмени доказателства и е приключил събирането на доказателства. Постановеното по делото от БРС решение също е изпратено до ищцата на адрес: „гр.Бургас, ул.Ген.Гурко № 18, ет.2 – чрез адв.Ж.Бойчев“. В подадената в законовия срок въззивна жалба ищцата е изложила оплаквания за нарушаване на правото ѝ на защита вследствие разглеждането на делото при нередовното ѝ призоваване, но не е направила доказателствени искания, не е заявила оспорване на представени от ответника доказателства, нито е заявила, че смята да прави такива оспорвания, а е заявила искане за обезсилване на обжалваното решение и за връщане на делото на първоинстанционния съд за разглеждането му от друг съдебен състав.

При така установеното призоваване на ищцовата страна, съдът приема на първо място, че за първото и единствено открито съдебно заседание в първоинстанционното производство, ищцата е била нередовно призована. Призовката до нея, макар изпратена на адреса, посочен в исковата молба като съдебен адрес, е била адресирана до лице, което не е имало качеството на процесуален представител на ищцата, нито е посочило в призовката, че се задължава да я предаде на процесуалния представител на ищцата – адв.Н.Славов, кантората на който очевидно е на същия адрес.

Въпреки нередовното призоваване на ищцата, съдът намира, че постановеното решение не е недопустимо. Общоприето е в теорията и в съдебната практика, че недопустимо е това решение, което е постановено при липсата или при ненадлежащото упражняване на правото на иск, както и решенията, постановени в нарушение на диспозитивното начало. В настоящия случай подобни пороци на обжалваното решение не се твърдят.

Настоящият състав приема, че нередовното призоваване на страната в гражданския процес е свързано с непреклучиране на процесуалните възможности, които страната е имала, а именно за оспорване на документ, за представяне на доказателства и пр., т.е. лишената от такава възможност страна, може да направи конкретните искания и възражения на по-късен етап. Само по себе си разглеждането на делото при нередовно призоваване на страна, представлява процесуално нарушение, което не води до недопустимост на постановения съдебен акт, а до неговата неправилност, както и до възможност, страната, която поради нередовното си призоваване е била лишена от възможността да ангажира доказателства, да стори това във въззивното производство по реда на чл.266, ал.3 ГПК.

В случая, въпреки наведените във въззивната жалба оплаквания за нередовното призоваване на ищцата, не са направени никакви искания по доказателствата, вкл.за разпит на поисканите с исковата молба двама свидетели.

По наведените оплаквания за неправилност на решението, съдът приема следното:

С оглед твърденията на страните и представените доказателства, съдът приема за безспорно по делото, наличието на трудово правоотношение между страните, по силата на което ищцата изпълнявала длъжността Системен оператор (административно обслужване) в група „Държавен противопожарен контрол и превантивна дейност“ на Първа Районна служба „ПБЗН“-Бургас към РДПБЗН-Бургас при ГДПБЗН-МВР. Не е спорно, че за заеманата от ищцата длъжност е утвърдена Системен оператор (административно обслужване) (л.107), с която, видно и от представения Протокол вх.№ 7140р 361/01.04.2019 г. (л.108), ищцата се е запознала. Не е спорно, че съгласно Специфична длъжностна характеристика за длъжността Системен оператор (административно обслужване), на длъжността е възложено и „извършване на копирно-размножителна дейност, при спазване на установения ред“. Не е спорно, че в процесния период на ищцата са възложени задачи – копиране да документи (графици) с поставяне на печат „Вярно с оригинала“ и подпис на документите. Не е спорно, че след извършена проверка, възложена със заповед № 1983к-1358/21.09.2020 г. и заповед № 1983к-1464/09.10.2020 г. на директора на ГДПБЗН-МВР на работата на ищцата във връзка с подадени сигнали за „отказ за изпълнение на извършване на копирно-размножителни дейности и други служебни задължения“, с покана рег.№ 9677р-561/02.10.2020 г. от ищцата са поискани писмени обяснения, които тя е депозирала (рег.№ 7140р-1410/05.10.2020 г. Не е спорно, че с процесната Заповед № 1983к-1664/16.11.2020 г. на Директора на ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ – МВР, на ищцата е наложено дисциплинарно наказание „Забележка“ за подробно описаните в Заповедта (т.1-5) дисциплинарни нарушения изразяващи се в лошо и непълно изпълнение на възложените на ищцата задачи на 24.10.2019 г., 31.10.2019 г., 22.11.2019 г., 15.06.2020 г. и 12.08.2020 г. по копиране да документи (графици) с поставяне на печат „Вярно с оригинала“ и подпис на копията на документите.

Спорно по делото е, спазена ли е от работодателя законовата процедура по налагане на дисциплинарното наказание и по-конкретно: наказанието в срока по чл.194 КТ ли е наложено; отговаря ли процесната заповед на изискването на чл.195 КТ; обсъдени ли са дадените от ищцата писмени обяснения, или същите са поискани само формално; извършени ли са от ищцата посочените в заповедта нарушения на трудовата дисциплина, като в тази връзка ищцата е навела твърдения, че доколкото е налице някакво неизпълнение (в пълния възложен ѝ обем), ищцата не носи вина за допуснатото от нея неизпълнение, тъй като ѝ е бил възложен изключително голям обем работа, която тя не би могла да извърши сама, при това – с остарялата и повредена техника, която ѝ е била предоставена, и не ѝ е било оказвано съдействие от останалите служители (инсп.Ников е отказал да получи копията срещу подпис в Дневник Приложение 6) и работодателят не е създал необходимата организация за изпълнение на възложените на ищцата задачи; на последно място – съобразил ли е работодателят тежестта на допуснатите нарушения с наложеното наказание, или още преди да получи писмените обяснения на ищцата, вече е взел решение тя да бъде наказана.

Предвид представените доказателства, настоящият състав споделя изводите на първоинстанционния съд, че при провеждане на дисциплинарната процедура, работодателят е спазил разпоредбите на чл.193 и чл.195 КТ.

Установява се от представената Покана рег.№ 9677р-561/02.10.2020 г. (л.35), че от от ищцата са поискани писмени обяснения преди налагане на дисциплинарното наказание, като в поканата подробно са описани нарушенията, за които работодателят иска обяснения и са приложени протоколите, писмата и докладните записки, сезирали работодателя за наличие на извършени нарушения на трудовата дисциплина.

Процесната заповед е с предвиденото в чл.195, ал.1 КТ съдържание, тъй като в нея подробно са описани както извършените от ищцата нарушения с посочване на датата на извършване, така и наказанието „Забележка“ и законният текст, въз основа на който се налага – чл.188, т.1 КТ.

Съдът намира обаче, че в случая дисциплинарното наказание е наложено след изтичането на срока по чл.194 КТ по отношение на всички визирани в заповедта нарушения.

Съгласно чл.194, ал.1 КТ дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от 2 месеца от откриване на нарушението и не по-късно от 1 година от извършването му. Съгласно чл.194, ал.3 КТ сроковете по ал.1 не текат през времето, когато работникът или служителът е в законоустановен отпуск или участва в стачка.

В конкретния случай наказанието е наложено със Заповед № 1983к-1664/16.11.2020 г. на Директора на ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ – МВР, т.е.нарушенията, за които е наложено наказанието с тази заповед е следвало да са извършени не по-рано от 16.11.2019 г. Предвид ползваните от ищцата разрешени отпуски в процесния период – общо 15 дни отпуск поради временна нетрудоспособност и общо 27 дни редовен платен годишен отпуск, общо 42 дни, едногодишният срок от извършване на нарушенията следва да се счете, че изтича на 07.12.2020 г., т.е.процесната заповед е издадена в едногодишния срок по чл.194, ал.1 КТ от извършване дори на първото нарушение – 25.10.2019 г.

Съдът приема обаче, че по отношение на всички визирани в заповедта нарушения, наказанието е наложено след изтичане на двумесечния срок от откриване на нарушенията.

Откриване на нарушението означава узнаване от субекта на дисциплинарна власт за нарушаването на трудовата дисциплина, установено в съществените му признаци /т.е. когато е установен извършителят на нарушението, времето и мястото на извършването му и съществените признаци на деянието от обективна и субективна страна, които го квалифицират като дисциплинарно нарушение/, в този смисъл са Решение № 206 от 26.10.2020 г. на ВКС по гр.д.№ 978/2020 г., IV г.о., ГК; решение № 920/26.07.2010 г. по гр.д.

№ 470/2009 г. на ВКС, IV г.о.; решение № 203/24.06.2015 г. по гр.д.№ 6889/2014 г. на ВКС, IV г.о./.

В представената от ответника с отговора на исковата молба Справка относно резултатите от извършена проверка по получени данни за извършено дисциплинарно нарушение от служител на РДПБЗН-Бургас при ГДПБЗН-МВР, образувана със заповед № 1983к-1358/21.09.2020 г. (л.23-34) се установява, че неизпълнението от страна на ищцата на възложените ѝ задачи по копиране и заверяване на документи, е било констатирано от преките ѝ ръководители непосредствено след възлагането на задачите и неизпълнението им, за което те са входирили нарочни протоколи с резултатите от извършените проверки.

В т.1 от Справката е посочено, че изпълнението на възложената на ищцата на 24.10.2019 г. задача, в срок до 14.00 ч. на 25.10.2019 г. да изготви копия на документи, изброени в т.1, 2 и 3 на Справка № 7140р-1201/15.10.2019 г., е била проверено от главен инспектор Н.Николаев – Началник на Първа РСПБЗН-Бургас и ст.инспектор Хр.Тошев – началник на група „Държавен противопожарен контрол и превантивна дейност“ към Първа РСПБЗН-Бургас, като в съставения за резултатите от проверката Протокол № 7140р-1270/28.10.2019 г. са посочили, че „изпълнението на поставената задача е лошо и непълно“, изброени са „липсващи копия на документи, подлежащи на копиране“, „неподредени страници“, „смесени помежду им страници от различни документи“. С оглед така цитирания в Справката Протокол № 7140р-1270/28.10.2019 г., съдът приема, че работодателят е узнал за нарушението /“лошо и непълно“ изпълнена задача от ищцата/ на **28.10.2019 г.** Двумесечният срок от узнаването за налагане на дисциплинарно наказание за това нарушение изтича на 28.12.2019 г. Дори да се прибавят към него всички ползвани от ищцата отпуски за периода до постановяване на заповедта – общо 42 дни, процесната Заповед № 1983к-1664/16.11.2020 г. е постановена след изтичането на двумесечния срок.

В т.2 от Справката е посочено, че изпълнението на възложената на ищцата на 31.10.2019 г. задача, в срок до 9.00 ч. на 07.11.2019 г. да изготви копия на документи – протоколи Приложения № 1, Приложения № 3 и приложения № 6 към Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. и Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. за изброени служители, е била проверено от главен инспектор Н.Николаев – Началник на Първа РСПБЗН-Бургас, ст.инспектор Асен Асенов – началник на група „Пожарогасителна и спасителна дейност“ към Първа РСПБЗН-Бургас и мл.инспектор Д.Маринов I ст. в група „Държавен противопожарен контрол и превантивна дейност“ към Първа РСПБЗН-Бургас, като в съставения за резултатите от проверката Протокол № 7140р-1356/07.11.2019 г. са констатирани „непълно изпълнение на поставената задача“, като подробно в т.1-3 са описали пропуските. С оглед така цитирания в Справката Протокол № 7140р-1356/07.11.2019 г., съдът приема, че работодателят е узнал за нарушението /“непълно изпълнение на поставената задача“ от ищцата/ на **07.11.2019 г.** Двумесечният срок от узнаването за налагане на дисциплинарно наказание за това нарушение изтича на 07.01.2020 г. Дори да се прибавят към него всички ползвани от ищцата отпуски за периода до

постановяване на заповедта – общо 42 дни, процесната Заповед № 1983к-1664/**16.11.2020 г.** е постановена след изтичането на двумесечния срок.

В т.3 от Справката е посочено, че изпълнението на възложената на ищцата на 22.11.2019 г. задача, в срок до 9.00 ч. на 02.12.2019 г. да изготви копия на документи – протоколи Приложения № 1, Приложения № 3 и приложения № 6 към Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. и Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. за изброени служители, е била проверено от главен инспектор Н.Николаев – Началник на Първа РСПБЗН-Бургас, ст.инспектор Асен Асенов – началник на група „Пожарогасителна и спасителна дейност“ към Първа РСПБЗН-Бургас и ст.инспектор Хр.Тошев – началник на група „Държавен противопожарен контрол и превантивна дейност“ към Първа РСПБЗН-Бургас, като в съставения за резултатите от проверката Протокол № 7140р-1559/**04.12.2019 г.** са констатирани непълно изпълнение на поставената задача, като подробно са описали пропуските. С оглед така цитирания в Справката Протокол № 7140р-1559/04.12.2019 г., съдът приема, че работодателят е узнал за нарушението /“непълно изпълнение на поставената задача“ от ищцата/ на **04.12.2019 г.** Двумесечният срок от узнаването за налагане на дисциплинарно наказание за това нарушение изтича на 04.02.2020 г. Дори да се прибавят към него всички ползвани от ищцата отпуски за периода до постановяване на заповедта – общо 42 дни, процесната Заповед № 1983к-1664/**16.11.2020 г.** е постановена след изтичането на двумесечния срок.

В т.5 от Справката е посочено, че на ищцата е възложена на 15.06.2020 г. задача да изготви копия на Докладна записка относно извършени от инсп.Ж.Ников проверки. На същата докладна записка, регистрирана под № 7140р-849/15.06.2020 г. е отразено, че „На 16.06.2020 г. г-жа Д. отказа да направи копие на документа. 16.06.2020 г.“ и подпис на инсп.Ников. С оглед отразеното върху Докладна записка относно извършени от инсп.Ж.Ников проверки № 7140р-849/15.06.2020 г., с отразен отказ на ищцата да изпълни поставената ѝ задача, съдът приема, че работодателят е узнал за нарушението /отказ на ищцата да изпълни поставената задача/ на **16.06.2019 г.** Двумесечният срок от узнаването за налагане на дисциплинарно наказание за това нарушение изтича на 16.08.2020 г. Дори да се прибавят към него ползваните от ищцата отпуски за периода след констатиране на нарушението до постановяване на заповедта – общо 28 дни, двумесечният срок изтича на **14.07.2020 г.** и процесната Заповед № 1983к-1664/**16.11.2020 г.** е постановена след изтичането му.

В т.4 от Справката е посочено, че изпълнението на възложената на ищцата на 12.08.2020 г. задача, в срок до 16.30 ч. на 12.08.2020 г. да изготви копия на цялата преписка, свързана със сигнали №№ 714000-73/05.06.2019 г. и 714000-83/17.06.2019 г., е било проверено от гл.инспектор Н.Николаев, като в съставения за резултатите от проверката Протокол № 7140р-1193/**13.08.2020 г.** е отразено, че ищцата не е изготвила необходимите копия и устно е заявила на гл.инспектор Н.Николаев, че отказва да изпълни разпореждането. С оглед така цитирания в Справката Протокол № 7140р-1193/13.08.2020 г., съдът приема, че

работодателят е узнал за нарушението /отказ на ищцата да изпълни поставената ѝ задача/ на **13.08.2020 г.** Двумесечният срок от узнаването за налагане на дисциплинарно наказание за това нарушение изтича на 13.10.2020 г. Дори да се прибавят към него ползваните от ищцата отпуски за периода от констатиране на нарушението до постановяване на заповедта – общо 21 дни, двумесечният срок изтича на **03.11.2020 г.** и процесната Заповед № 1983к-1664/16.11.2020 г. е постановена след изтичането на двумесечния срок.

С оглед изложеното по-горе, съдът приема, че работодателят е спазил нормите на чл.193 и чл.195 КТ, но процесната заповед е издадена в нарушение на чл.194, ал.1 КТ - дисциплинарното наказание е наложено след изтичане на 2-месечния срок от откриване на всяко едно от петте нарушения, което е достатъчно основание за признаване незаконосъобразността на наказанието и уважаване на иска, без съдът да се произнася по същество на спора.

Поради несъвпадането на изводите на двете инстанции, обжалваното решение следва да бъде отменено и вместо него да се постанови отмяна на Заповед № 1983к-1664/16.11.2020 г., с която на ищцата е наложено дисциплинарно наказание „Забележка“ за описаните в заповедта дисциплинарни нарушения.

При този изход на спора, на въззивницата-ищец следва да се присъдят съдебни разноски за двете инстанции в размер на по 600 лв за всяка инстанция за заплатено адв.възнаграждение съобразно представените договори за правна защита, като с оглед разпоредбата на чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът намира за неоснователно заявеното от ответника с отговора на исковата молба възражение за прекомерност на претендираните от ищцата разноски за адв.възнаграждение.

Мотивиран от горното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА решение № 260430 от 11.03.2021 г. по гр.д.7989/2020 г. по описа на Бургаски районен съд, и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразно наложеното на К. А. Д. от ***, ЕГН *****, със Заповед № 1983к-1664/16.11.2020 г. на Директора на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“-МВР, БУЛСТАТ: 129010164, дисциплинарно наказание „Забележка“.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“-МВР, БУЛСТАТ: 129010164, да заплати на К. А. Д. от ***, ЕГН *****, съдебни разноски в размер на 600 лв (шестстотин лева) за първоинстанционното производство и 600 лв (шестстотин лева) за въззивното производство.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____